

In Memoriam Arnold János
Magyar

„Tetszik nekem az a sors, amit a jó Isten adott nekem!”
(Paul Claudel: Aranycipő)

In memoriam Arnold János

***Püspöknádasd, 1928. 04. 26.**
+ Pécs. 2009. 06. 04.

A fenti Claudel idézetet íratta Arnold János aranymisés emlékképére, mint 50 éves papi szolgálatáról szóló csendes vallomását. Nem sokkal halála előtt, már ágyhoz kötött bénán megismételte: „Tetszik nekem az a sors, amit a jó Isten adott nekem!” – és hozzátette: „Nemcsak elfogadom, hanem tetszik nekem!” E kiegészítéssel vallotta meg, hogy hite boldog emberré tette őt.

Jézusi értelemben volt boldog ember.

„Boldogok vagytok ti szegények,” Lk. 6,20

János szegény volt. Életében először akkor gyűjtött pénzt, amikor a Szent Lőrinc Otthon lakójaként a Gazdasági Hivatal felszólította: Gyűjtsön pénzt a temetésére!

Soha nem volt semmilyen vagyona, soha nem volt tartalék pénze.

Végsőkig elhasznált és agyonmosott ruháiban jól érezte magát.

Igénytelenül, egyszerűen élt.

De bárki kérhetett tőle segítséget – akár ismeretlenül is vagy szép történetet kitalálva– biztos

lehetett benne, hogy János zakója zsebében rejlő számos boríték egyikéből megkapja, amit kér. Ezekkel az adományokkal többnyire adósságba verte magát.

„Boldogok a szelídek, mert övék lesz a föld.” Mt. 5,5

Soha nem ivott meg egyedül egy pohár bort, de nagyon élvezte a baráti társaságot, szíves vendéglátó házigazda volt. Még akkor is, amikor mindkét plébániaházban heteken át cigány gyerekek táboroztak és ő szinte a szobájából is kiszorult. Minden segítségért hosszútávon hálás volt. Számon tartotta a születés- és névnapokat. Élete végéig sajnálta, hogy nem ismerhette meg személyesen azt a jótévőt, aki az első autóját ajándékozta neki. Autózni nagyon szeretett, de nem a száguldásért, hanem a látogatások és emberi kapcsolatok ápolásának szabadságáért. Autóját a „főnökével mosatta” (amikor esett az eső a jó Isten mosta), belülről pedig ugyanúgy nézett ki, mint a szobája: papírok, könyvek borítékok mindenfelé.

Jól érezte magát a legeldugottabb helyen is. Szigetből a püspök csak felfüggesztéssel fenyegetve tudta elparancsolni Márokra, amit aztán úgy megszeretett, hogy vállalta a szomszéd Villányt is, csak hogy maradhasson.

„Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot...” Mt. 5,6

János okos ember volt. Jó észbeli képességeket kapott és szorgalmas tanulással fejlesztette magát. Számos fiatal köszönhette neki, hogy nem bukott meg matematikából és még nyugdíjas korában is korrepetált gimnazistákat. Jól megtanulta a teológiát is és szenvedéllyel vitázott, érveit hangerővel nyomatékosítva – majd fél perc múlva képes volt szelíden szólni – de a vitás dologra alkalmasint újra visszatérni. Esperessége idején e viták a kerületi koronák élvezetes részét képezték.

A legfontosabb kérdésről szelíden beszélt: Vajon eleget tettünk-e azért, hogy minden ember eljusson az üdvösségre? Remélte, hogy Isten minden embert üdvözíteni fog, de a hogyan is izgatta. Bizonyára tudja már a válaszokat – „vágyakozása beteljesült”.

„Boldogok az irgalmasok...” Mt. 5,7

Amilyen kemény és következetes volt a tanításban, könyörtelen a vitában, konzervatív gondolkodásában, olyan megértő és irgalmas volt a gyóntatószékben és azon kívül is, az emberi élet szenvedéseinek, sérüléseinek, panaszainak türelmes meghallgatásában, gyógyítgatásában.

Soha semmin nem botránkozott meg. Nem volt számára alkalmatlan időpont. Éjjel kettőkor is lehetett hozzá menni, álmából felverni, segítséget kérni. Erősen él bennem egy ilyen éjszakai beszélgetés képe: ült az ágya szélén, egyik mezítlábát a másikhoz dörzsölgetve, hallgatott figyelmesen, majd néhány csendes szóval bölcs tanácsot, reménységet adott. Ilyenkor hihetővé vált az Isten atyai irgalma.

„Boldogok a tiszta szívűek...” Mt. 5,8

Amikor szomszédok lettünk, kért, hogy segítsek szombat-vasárnap misézni, mert a hét templomot nem győzi egyedül. Valóban sok volt. Ahogy öregedett megpróbáltam rábeszélni, hogy csökkentse a misék számát. Nem volt hajlandó erre a racionalizálásra. Válasza mindig az volt, hogy misézésben ő nem fárad el. Valóban fáradhatatlan volt a liturgikus szolgálatban, az ájtatosságokban és imádságokban. Semmit nem hagyott el, mert mindez szívének öröme

volt. És ha kevesen jártak vele ezen az úton, akkor hitte, hogy az égiek kipótolják a földiek jelenlétének hiányát. Amikor látását elvesztette, szinte egész nap rózsafüzérezett s ezt betegágyában is folytatta haláláig. Csak mosolygott, amikor egy jámbor elsópéntekes asszony megkérdezte tőle: „Aztán mondja, mi ér az?”

„Boldogok a békeességben élők...” Mt. 5, 9

Útlevelet kért még a hatvanas években. Beidéztek a rendőrségre, megpróbálták beépíteni. Ígértek neki nagy helyet, gazdag plébániát, szép karriert – nem kért belőle. Próbálták megijeszteni, zsarolni: „Vannak kompromittáló képeink magáról, véletlenül elveszítjük és a püspöke kezébe kerülhetnek vagy az újságokba.” Válasza: „Annyit értek a fotózáshoz, hogy tudom bármit össze lehet vágni. Ne bízzanak semmit a véletlenre, adják a püspök és az újságírók kezébe!”

Sokáig nem volt útlevele és amikor lett, akkor is csak néhány országba érvényes, így hiába akarták jó emberek egy zarándokúttal megajándékozni, sohasem jutott el a Szentföldre. Mint jó plébánost sokan szerették, de voltak olyanok is szép számmal, akik nehezen tudták elfogadni, akik elutasították, vagy értetlenül álltak korából fakadó emberi esendősége előtt. Sokszor beszélgettünk és tudom, hogy senkivel szemben nem élt benne harag vagy neheztelés. Néhányan jobban megismerve őt elfogadták, megszerették. Halála előtt egy nappal ápolói miután rendbetették megkérdezték, hogy szeretne-e még valamit. Válasza: „Egy útlevelet a Mennysországba.”

Utolsó találkozásunkkor mondta: „Képzeld! Megálmodtam a temetésemet.

Sokan mentek előttem és integettek nekem, de én nem ismertem őket.

Utánuk mentem én egyedül.

Utánam pedig ti jöttetek.”

Az előttünk menőt a cigányok fohászával bocsátjuk útjára:

„Legyen neki könnyű a föld és fogadja be az Isten az Mennybe!”

Alsószentmárton, Június 2009

Lankó József, Plébán

